

Sygn. akt VII Ua 24/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Michalska

SO Agnieszka Stachurska

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy N. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy i zwrot nienależnie pobranego świadczenia

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 listopada 2017 roku sygn. akt VI U 362/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. na rzecz N. H. kwotę 120 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Dorota Michalska

Sygn. akt VII Ua 24/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt. 1 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 30 lipca 2015 r. w ten sposób, że przyznał odwołującej N. H. prawo do zasiłku chorobowego łącznie za okres od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 11 lutego 2015 r. oraz uchylił zobowiązanie do zwrotu przez odwołującą N. H. nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 530,97 zł., na którą to kwotę składa się należność główna w kwocie 514,40 zł. za okres od 4 lutego 2015 r. do 11 lutego 2015 r. z funduszu chorobowego i odsetki w kwocie 16,57 zł. z funduszu chorobowego, zaś w pkt. 2 zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na rzecz odwołującej N. H. kwotę 180 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

Odwołująca N. H. była zatrudniona w spółce (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w W. do dnia 11 lutego 2015 roku. W okresie od dnia 30 stycznia 2015 r. do dnia 21 lutego 2015 r. odwołująca się była niezdolna do pracy.

Tytułem zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku ZUS(...) Oddział w W. wypłacił N. H. kwotę 421,40 zł.

Odwołująca od dnia 12 lutego 2015 roku rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej. Działalność ta została zarejestrowana przez jej męża poprzez stronę internetową. Odwołująca jedynie udała się z dowodem osobistym do Urzędu Gminy, aby potwierdzić zarejestrowanie działalności. Działalność została zarejestrowana dnia 12 lutego 2015 roku, po ustaniu stosunku pracy odwołującej u poprzedniego pracodawcy – spółki (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w W..

Przez pierwszy okres prowadzenia działalności gospodarczej odwołująca nie wykonywała żadnych czynności z nią związanych, ustanowiła bowiem swym pełnomocnikiem męża A. J., który zajmował się faktycznym prowadzeniem tej działalności gospodarczej zawierając umowy, wystawiając faktury. Dopiero po zakończeniu okresu zwolnienia lekarskiego odwołująca była stopniowo wdrażana przez swojego męża w prowadzenie tej działalności. Mąż odwołującej znał się na tego typu działalności gospodarczej, ponieważ sam prowadzi firmę o identycznym profilu.

Odwołująca po zarejestrowaniu działalności gospodarczej powiadomiła o tym fakcie ZUS. W związku z tą informacją potwierdzoną fakturami nadesłanymi przez odwołującą, organ rentowy decyzją z dnia 1 kwietnia 2015 roku, znak: (...), odmówił odwołującej się prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku oraz za okres ewentualnej dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy. Decyzję tę Zakład Ubezpieczeń Społecznych uzasadnił tym, iż od 12 lutego 2015 roku odwołująca podjęła działalność zarobkową, stanowiącą tytuł do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Następnie decyzją z dnia 17 czerwca 2015 roku, znak (...), ZUS odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za ten sam okres od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku, tym razem jednak w uzasadnieniu wskazując, że w okresie orzeczonej niezdolności do pracy odwołująca wykonywała pracę zarobkową, a więc wykorzystywała zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z jego celem.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, w tym dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania oraz w oparciu o dowody z zeznań świadków i odwołującej się, których wiarygodność również nie została podważona.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością odwołania, Sąd I instancji w pierwszej kolejności powołał się na treść art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. - Dz. U. z 2017r., poz. 1778, ze zm.) wskazując, że osoba, która pobrała nienależne świadczenie z ubezpieczeń społecznych, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Zgodnie natomiast z art. 84 ust. 2 tej ustawy wskazuje, że za kwoty nienależnie pobranych świadczeń uważa się świadczenia wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do świadczeń albo wstrzymanie ich wypłaty w całości lub w części, jeżeli osoba pobierająca świadczenie była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

W niniejszej sprawie organ rentowy argumentował, że odwołująca podczas swej niezdolności do pracy wykorzystywała zwolnienie niezgodnie z jego celem. Podstawą prawną dla uznania wypłaconego powódce zasiłku chorobowego za nienależny stanowi więc art. 84 ust. 2 pkt 1 wyżej wskazanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. - Dz. U. z 2017r., poz. 1368, ze zm.). Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. W ocenie organu rentowego odwołująca swym zachowaniem wypełniła przesłanki z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej, a więc wypłacony jej za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku zasiłek chorobowy jest świadczeniem nienależnym.

Sąd Rejonowy nie podzielił argumentacji organu rentowego będącej powodem odmowy prawa do zasiłku chorobowego i zobowiązania do zwrotu pobranego świadczenia, nadto wskazał, że odwołująca niezwłocznie zawiadomiła organ rentowy o fakcie zarejestrowania swojej działalności gospodarczej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaś odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za okres prowadzenia tej działalności, a więc od 12 lutego 2015 roku do 21 lutego 2015 roku. Z kolei co do okresu od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, ZUS nie wykazał w żaden sposób, aby odwołująca się miała wykorzystywać ten okres niezgodnie z celem swojego zwolnienia.

Z ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych w toku niniejszej sprawy wynika, że odwołująca się nie wykonywała żadnych czynności mających na celu, czy to założenie działalności gospodarczej, czy też zajmowanie się tą działalnością gospodarczą, wszelkie bowiem sprawy z tym związane załatwiał za nią jej mąż. Odwołująca stawiała się jedynie w Urzędzie Gminy, aby potwierdzić wszelkie informacje umieszczone na stronie internetowej przez jej męża. Organ rentowy nie wykazał, czy odwołująca się w okresie swego zwolnienia miała zalecenie, aby leżeć, nie zostało też wykazane, że jej jednorazowa wizyta w Urzędzie Gminy mogła w jakikolwiek sposób wpłynąć negatywnie na jej stan zdrowia. Warto również dodać, że wszelkie czynności związane z pozyskaniem klientów, czy też ich obsługą, a więc czynności, które w sposób szeroki mogą być kwalifikowane jako wykonywanie pracy zarobkowej były w okresie niezdolności odwołującej się do pracy wykonywane tylko przez jej męża.

W ocenie Sądu Rejonowego organ rentowy nie wykazał, że odwołująca wykorzystwała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem, ani też aby w okresie tego zwolnienia wykonywała pracę zarobkową. Należy podkreślić, że okresem analizowanym pod kątem przesłanek z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej był jedynie okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, a więc okres, za który odwołującej został wypłacony zasiłek chorobowy, który to został uznany przez ZUS, jako świadczenie nienależne. Za okres od 12 lutego 2015 roku odwołująca nie otrzymała zasiłku.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy podał, że w skarżonej decyzji, jako jej podstawę prawną organ rentowy wskazał również art. 13 ust. 2 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli ubezpieczenie to ustało po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego. Powołanie się na tę regulację nie zostało jednak wyjaśnione przez organ rentowy w dalszej treści uzasadnienia skarżonej decyzji. Wskazać należy jednakże, że skarżona decyzja dotyczy zakwestionowania prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, a więc za okres, gdy tytuł ubezpieczenia jeszcze istniał ze względu na zatrudnienie odwołującej w spółce (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W.. Wobec powyższego Sąd Rejonowy podniósł, iż regulacja z art. 13 ust. 2 ustawy zasiłkowej nie może stanowić żadnej podstawy do uznania zasiłku chorobowego wypłaconego odwołującej się za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku za nienależny.

Sąd Rejonowy wskazał również, że organ rentowy nie kwestionował faktu, że odwołująca w okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku była zatrudniona w spółce (...) sp. z o.o. (...) z siedzibą w W.. Nie kwestionowano również samej niezdolności do pracy odwołującej w tym okresie.

Z uwagi na powyższe okoliczności, tj. braku wykazania przesłanek przemawiających za pozbawieniem odwołującej prawa do zasiłku za okres od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku, Sąd Rejonowy uznał, że odwołująca spełniała wszystkie przesłanki do przyznania jej prawa do zasiłku chorobowego za ten okres, tym samym Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej N. H. prawo do zasiłku chorobowego łącznie za okres od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 11 lutego 2015 r. oraz uchylił zobowiązanie do zwrotu przez odwołującą N. H. nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 530,97 zł, na którą to kwotę składa się należność główna w kwocie 514,40 zł za okres od 4 lutego 2015 r. do 11 lutego 2015 r. z funduszu chorobowego i odsetki w kwocie 16,57 zł z funduszu chorobowego.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- błędną wykładnię przepisów prawa materialnego art. 13 ust. 1 pkt 2, art.17 ust. 1 w zw. z art.53 ust. 1, art. 66 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, art.84 ust.2 ustawy systemowej poprzez uznanie, że podjęcie działalności zarobkowej stanowiącą tytuł do objęcia ubezpieczeniem chorobowym nie wyłącza prawa do zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy za cały okres tego zwolnienia,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez ustalenie, że wnioskodawczyni w spornym okresie niezdolności do pracy (30.01.2015 r. do 21.02.2015 r.) nie wykonywała pracy zarobkowej w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej pod firmą (...) zważywszy na zgłoszenie tej działalności do ubezpieczenia społecznego i wystawienie faktur oraz

- naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 kpc).

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, ewentualnie o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie.

W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o jej oddalenie jako całkowicie niezasadnej.

Uzasadniając swoje stanowisko odwołująca wskazała, że zarzuty przedstawione przez organ rentowy są błędne, gdyż Sąd I instancji w toku postępowania na podstawie zebranego w sposób prawidłowy materiału dowodowego ustalił w sposób niebudzący wątpliwości stan faktyczny sprawy, nie pomijając żadnego dowodu przedstawionego zarówno przez stronę powodową, jak i pozwaną w toku procesu, a nadto dokonał prawidłowej wykładni przepisów, na których błędną interpretację wskazywał organ rentowy w swej apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok jest trafny i odpowiada prawu.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w oparciu o dowody zaofiarowane przez strony dokonał trafnych ustaleń faktycznych, bez przekroczenia przysługującego mu uprawnienia do swobodnej oceny dowodów. Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy ustalenia te przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy podziela przeprowadzoną przez Sąd I instancji analizę materiału dowodowego zawartą w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W tym miejscu wskazać należy, że jeden z zarzutów zawartych w apelacji dotyczy właśnie zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny przedstawionego w sprawie materiału dowodowego. Należy podkreślić, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych i przedstawienie stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Kwestionując ustalenia Sądu należy wskazać na konkretne uchybienia lub nieprawidłowości w zakresie dokonanej oceny materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu dotyczącego przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) wymaga wykazania uchybienia przez Sąd zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Otóż to jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest bowiem wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 listopada 2005 r., I ACa 447/05). Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez Sąd. Nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane

jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00).

Zdaniem Sądu II instancji ocena wiarygodności i mocy dowodów, przeprowadzonych w sprawie została przez Sąd Rejonowy dokonana w sposób rzetelny, zgodnie z kryteriami zakreślonymi w art. 233 § 1 k.p.c. W tym miejscu wskazać należy, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważył materiał dowodowy, jako całość. Z zebranego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne. Sąd II instancji doszedł do przekonania, że ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie pozostawały poza sporem, a zarzuty dotyczyły jedynie przepisów prawa materialnego w postaci naruszenia art. 13 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368) zwanej dalej „ustawą”. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu I instancji wynika, że N. H. była niezdolna do pracy w okresie od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 11 lutego 2015 r., co do której istniał tytuł ubezpieczenia we wskazanym powyżej okresie czasu.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt. 2 powołanej ustawy, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby. Ponadto w apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych podnosił, że fakt kontynuowania działalności zarobkowej po ustaniu tytułu ubezpieczenia przesądza o braku prawa do zasiłku chorobowego za cały okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia. Sąd II instancji odnosząc się do zarzutów organu rentowego, zważył, że są one błędne i nie mają oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Podczas dokonywania ustaleń faktycznych wskazano jednoznacznie, że organ rentowy nie kwestionował faktu, że odwołująca w okresie od dnia 4 lutego 2015 roku do dnia 11 lutego 2015 roku była zatrudniona w spółce (...) Sp. z o.o. (...) z siedzibą w W.. Nie kwestionowano również samej niezdolności do pracy odwołującej w tym okresie czasu. Z ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych w toku niniejszej sprawy wynika także, że odwołująca nie wykonywała żadnych czynności mających na celu, czy to założenie działalności gospodarczej, czy też zajmowanie się tą działalnością gospodarczą, wszelkie bowiem sprawy z tym związane załatwiał za nią jej mąż. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy, który potwierdza prawidłowość ustaleń i rozważań Sądu I instancji, „przy ścisłej co do zasady wykładni przepisów o ubezpieczeniu społecznym (chorobowym), utrata czy brak prawa do zasiłku nie mogą być ujmowane, jako swoista sankcja zawsze rozkładająca się na cały okres niezdolności do pracy, jeżeli ten składał się z kilku okresów niezdolności do pracy. Utrata prawa do zasiłku chorobowego w okresie ubezpieczenia nie powinna dotyczyć więc całego okresu niezdolności do pracy, lecz tylko tego, w którym została podjęta praca. Inna sytuacja zachodzi, gdy ubezpieczony otrzymuje cyklicznie (miesięcznie) stałe i adekwatne wynagrodzenie, które nie zależy od ilości i terminów wykonywanych zadań (czynności) w określonym czasie. Właśnie w tym może się też wyrażać różnica pomiędzy pracą i działalnością zarobkową, która z reguły obejmuje okres od jej rozpoczęcia do zaprzestania i dlatego trwa przeważnie dłużej niż okazjonalna lub konkretna praca zarobkowa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., sygn. akt I UK 212/11). Sąd Okręgowy, jak już zostało wskazane powyżej, w pełni podziela ustalenia Sądu Rejonowego. Odnosząc się do dokonanych przez odwołującą czynności w postaci jednorazowego stawiennictwa w Urzędzie Gminy oraz Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, należy skonstatować w ślad za Sądem Rejonowym, że były to incydentalne czynności formalnoprawne związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, których utożsamiać nie można było z jej prowadzeniem. Co do pozostałego zakresu czynności, polegających na odbywaniu spotkań z klientami oraz wykonywaniu na ich rzecz usług księgowych to wskazać należy, że obowiązki te w imieniu odwołującej wykonywał jej mąż A. H. na podstawie udzielonego mu przez odwołującą pełnomocnictwa. Mając na uwadze powyższe,

koniecznym jest zważenie, że odwołująca po to ustanowiła pełnomocnika w osobie jej męża, aby ten wyřęcał ją w prowadzeniu działalności w okresie jej niezdolności do pracy. Była to więc niewątpliwie czynność wymuszona okolicznościami, której celem było właściwe zabezpieczenie swych interesów w czasie niezdolności do pracy. Te pojedyncze czynności, zdaniem Sądu Okręgowego na pewno nie mogą być traktowane jako prowadzenie działalności gospodarczej w okresie niezdolności odwołującej do pracy, tj. od dnia 4 lutego 2015 r. do dnia 11 lutego 2015 r.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy rozpoznał bowiem istotę sprawy, nie doszło także do nieważności postępowania. Skarżący w żaden sposób nie uzasadnił takiego wniosku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.,
jak w sentencji.

SSO Dorota Michalska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Agnieszka Stachurska

ZARZĄDZENIE

(...)